

покрыхъ съ прѣсть. Между туй едната жена тури сърцето въ една сребърна кутія и го поръси съ ароматы, а другата мияше тѣлото съ миризлива вода. Послѣ и дѣтъ го прострѣхъ върху сребротакано платно отъ *аміантъ* и наченяхъ изново да са молѣхъ. Бѣше нѣкакъ страшно да гледашъ отвратителнытъ онѣзи жены, на които рѣцѣтъ бѣхъ еще кървавы, колѣничили предъ челоувѣческытъ онѣзи останкы, да призоваватъ съ устата си Бога или нѣкой неизвѣстенъ демонъ. Подирь нѣколко минуты тѣ станяхъ, и едната отъ тѣхъ подаде кутіята на одного *гуана* вато му рече: „пази туй добръ.“ Найподирь като обвихъ тѣлото въ *аміантовото* платно зашихъ го добръ и рекохъ на Гардунцыгѣ: „нашата работа са свѣрши.“ Гардунцыгѣ бѣхъ йскопали въ пещерата голѣмъ кръстообразенъ трапъ покритъ съ желѣзна скара. Като напълнихъ трапа съ распалены въглища, двама Гардунцы турихъ тѣлото на нажежената скара и сивкавъ пламѣкъ са издигна. Когато тѣлото горѣше, аміантовото платно ставаше побѣло и блѣстѣше като слѣно срѣбро. Подирь малко силевъ и смраденъ дѣхъ са размѣси съ миризмата отъ въглищата. Като изгорѣ сичкото тѣло останѣ малко прахъ, и като снѣхъ отъ скарата аміантовото платно и поистинѣ, отворихъ го й събрахъ сичкыя прахъ отъ останкытъ на управителя, който турихъ въ една кожана торба украсена съ много шириты. Като са свѣрши тѣзи работа, Гардунецътъ, който бѣ нареденъ отъ Мандаміенто за надзирателъ на нея, рече като зе торбата въ рѣцѣ:

— Туй ще остане у мене, а сребърната кутія са повѣрява на Гарабато.

Двама Гардунцы заровихъ трапа и тѣй сичко са свѣрши. Между туй въ първото подземеліе происхождаше съвсѣмъ различна сцена. Когато Гардунцыгѣ пренесохъ носи-